

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce: **A. K.**, zastoupeného advokátkou JUDr. Markétou Pakandlovou se sídlem S. K. Neumanna 281, Hradec Králové, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení** se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 4. 2. 2005 č. j. 29 Cad 8/2004 - 26,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna ustanovené advokátky JUDr. Markéty Pakandlové **č i n í** 773,50 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal včas kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 4. 2. 2005 č. j. 29 Cad 8/2004 - 26, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 5. 2003, a rozhodnuto o náhradě nákladů řízení.

Z odůvodnění napadeného rozsudku vyplývá, že žalovaná shora uvedeným rozhodnutím odňala žalobci od 1. 7. 2003 částečný invalidní důchod pro nesplnění podmínek ust. § 44 a podle § 56 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, a ve smyslu Úmluvy

o sociálním zabezpečení mezi ČR a Polskem. Žalovaná odkázala na posudek lékaře ZUS ve W. ze dne 10. 4. 2003, který je pro ni závazný, jímž žalobce nebyl uznán ani částečně invalidním (částečně práce neschopným). S ohledem na tyto skutečnosti nárok žalobce na dílčí částečný invalidní důchod zanikl.

Žalobce v žalobě proti tomuto rozhodnutí s ním vyslovil nesouhlas. Poukázal na to, že tento důchod pobíral již 6 let a po celou tuto dobu je v péči odborných lékařů. Dosavadní léčba i hospitalizace nedávají naději na zlepšení zdravotního stavu, což potvrdili i posudkoví lékaři v T. Žalobce má problémy se vstáváním, pohybem rukou a se závratěmi hlavy. Často potřebuje pomoc druhé osoby.

Žalovaná se k žalobě vyjádřila tak, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě posudku ZUS ve W. ze dne 10. 4. 2003, kterým žalobce nebyl shledán ani částečně invalidním. Žalovaná odkázala na ust. čl. 17 shora uvedené Úmluvy, podle něhož o invaliditě rozhoduje nositel pojištění, příslušný podle trvalého bydliště v den podání žádosti. Podle čl. 14 odst. 6 Úmluvy je takové rozhodnutí závazné pro nositele pojištění druhého státu. Proto žalovaná navrhla zamítnutí žaloby.

Krajský soud posoudil žalobu takto:

Z ust. čl. 14 odst. 6 Úmluvy mezi Československou republikou a Polskou republikou o sociálním pojištění, která byla uveřejněna pod č. 261/1948 Sb., ve znění Prvého dodatkového protokolu k ní, který byl uveřejněn pod č. 73/1957 Sb., vyplývá, že rozhodnutí nositele pojištění jednoho státu, že zde je invalidita všeobecná nebo invalidita z povolání, je závazné pro nositele pojištění státu druhého, shodují-li se věcně pojmy invalidity v obou státech. Z ust. čl. 17 Úmluvy vyplývá, že jde-li o použití čl. 14 odst. 6, rozhoduje o invaliditě nositel pojištění, příslušný podle trvalého bydliště žadatelova v den podání žádosti. Z dávkového spisu žalobce vyplývá, že ZUS N. S. oznámil žalované dne 7. 5. 2003, že žalobce byl od 1. 5. 2003 uznán schopným práce.

Žalovaná proto odejmula žalobci dílčí částečný invalidní důchod. V tomto postupu žalované krajský soud neshledal žádné pochybení a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Žalobce v kasační stížnosti uvedl, že postup žalované považuje za nesprávný, pokud vycházela pouze z posudku lékaře ZUS ve W. Objektívni stav žalobce je takový, že je po dobu šesti let v péči odborných lékařů a není naděje na zlepšení jeho zdravotního stavu, což potvrdili soudní posudkoví lékaři v T. Žalobce trpí závratěmi, má velmi omezený pohyb rukou a bez pomoci druhé osoby není schopen normálně fungovat.

Žalobce je přesvědčen, že pouze nedopatřením nebyla posouzena jeho aktuální lékařská dokumentace. Pokud krajský soud nedoplnil důkazní řízení o aktuální lékařské zprávy a vycházel toliko z posudku lékaře ZUS ve W. ze dne 10. 4. 2003, pak podle názoru žalobce je rozhodnutí krajského soudu nezákonné.

Žalobce navrhl, aby napadený rozsudek krajského soudu byl zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

Žalovaná ke kasační stížnosti uvedla, že souhlasí s rozhodnutím krajského soudu.

Nejvyšší správní soud, vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), posoudil kasační stížnost takto:

V projednávané věci jde o právní vztah s mezinárodním prvkem; ten spočívá v tom, že občan Polské republiky byl poživatelé částečného invalidního důchodu nejen v Polské republice, ale i v České republice. Proto je třeba tyto právní vztahy posoudit podle Úmluvy mezi Československou republikou a Polskou republikou a sociálním zabezpečení ve znění Prvého dodatkového protokolu.

Z příslušných ustanovení této Úmluvy vyplývají ty skutečnosti, na které v odůvodnění svého rozsudku odkázal krajský soud.

Především jde o zásadu, že rozhodnutí nositele pojištění jednoho smluvního státu o invaliditě je závazné pro nositele pojištění druhého smluvního státu. O invaliditě rozhoduje nositel pojištění, který je příslušný podle trvalého bydliště žadatele v den podání žádosti.

V projednávané věci je třeba Úmluvu aplikovat následujícím způsobem. Jelikož měl žalobce v den podání žádosti trvalé bydliště v Polské republice, je k rozhodnutí o invaliditě příslušný nositel pojištění v tomto státě. Česká správa sociálního zabezpečení (žalovaná) je rozhodnutím polského nositele pojištění o invaliditě vázána. Znamená to, že není oprávněna samostatně přezkoumávat zdravotní stav žalobce z toho hlediska, zda je ve smyslu zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, částečně či plně invalidní, anebo že není vůbec invalidní.

Námítky žalobce jsou z tohoto hlediska nedůvodné. Pokud se žalobce dožaduje posouzení jeho aktuální lékařské dokumentace, pak je třeba připomenout ust. § 75 odst. 1 s. ř. s., podle něhož při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Na okraj se poznamenává, že z dávkového spisu žalobce vyplývá, že žalobci byl částečný invalidní důchod opět přiznán se zpětnou platností.

Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o ust. § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. Žalobce ve věci úspěch neměl a žalované náhradu nákladů řízení přiznat nelze.

Usnesením krajského soudu byla žalobci ustanovena pro řízení o kasační stížnosti zástupkyní advokátka JUDr. Markéta Pakandlová; v tomto případě hradí její odměnu a hotové výdaje stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud přiznal této advokátce odměnu za dva úkony právní služby po 250 Kč (§ 9 odst. 2, § 7 vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění platném do 31. 8. 2006), a to odměnu za první poradu s klientem včetně převzetí zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu] a odměnu za doplnění kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Dále jí přiznal náhradu hotových výdajů za dva úkony právní služby v částce 150 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), celkem 650 Kč. Tato částka

se zvyšuje o daň z přidané hodnoty, jejíž je advokátka plátcem, takže Nejvyšší správní soud zaplatí ustanovené advokátce celkem částku 773,50 Kč do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. července 2007

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu

